

12. Kas ELTL artiklit 56 koos harta artikli 41 lõikes 1 sätestatud õiguse õiglasele menetlusele, artikli 41 lõike 2 punktis a sätestatud õiguse olla ära kuulatud ja artikli 41 lõike 2 punktis c sätestatud põhjendamiskohustuse tagamise kohustusega ning ELL artikli 4 lõikes 3 sätestatud lojaalsuse kohustusega, samuti liikmesriigi institutsioonilist ja menetlusautonoomiat silmas pidades tuleb tõlgendada selliselt, et need kohustused ei ole täidetud, kui asja menetlev liikmesriigi haldusorgan ei teata hasartmänguteenust pakkuvale teenuseosutajale liikmesriigi õigusest tuleneva menetluse alustamisest haldustrahvi määramiseks, ei küsi haldusmenetluse käigus ka hiljem tema seisukohta liikmesriigi sätete liidu õigusega kooskõla kohta ning määrab üheastmelises menetluses liikmesriigi õiguses haldusõiguslikku laadi sanktsiooniks loetava sanktsiooni ilma, et ta esitaks oma otsuse põhjendustes üksikasjalikke põhjendusi selle kooskõla ning selle tõendamiseks esitatavate tõendite kohta?
13. Kas ELTL artiklit 56 ja harta artikli 41 lõiget 1, artikli 41 lõike 2 punkte a ja c ning artikleid 47–48 ning neist tulenevaid õiguse tõhusale õiguskaitsevahendile ja kaitseõiguse tagamise kohustusi arvesse võttes on täidetud neis artiklites sätestatud tingimused, kui hasartmängukorraldaja saab vaidlustada liikmesriigi õigusnormide kooskõla liidu õigusega esimest korda ja ainult liikmesriigi kohtus?
14. Kas ELTL artiklit 56 ja teenuseosutamise vabaduse piiranguid käsitlevat liikmesriigi kohustust neid põhjendada saab tõlgendada selliselt, et liikmesriik ei ole seda kohustust täitnud, kui piirangute avaliku huvi eesmärke tõendav asjassepuutuv mõjuhindamine ei olnud kontrolli ja piirangute kehtestamise ajal ega ole endiselt kättesaadav?
15. Kas selle haldustrahvi, mida võidakse määrata, seaduses kehtestatud piire, karistatava tegevuse laadi, eelkõige selle avalikku korda ja avalikku julgeolekut mõjutavat laadi, ning trahvi karistavat eesmärki arvesse võttes on harta artiklite 47–48 alusel võimalik kindlaks teha, kas vaadeldav haldustrahv on „karistuslikku laadi“ ning kas see asjaolu mõjutab küsimustele 11–14 antavat vastust?
16. Kas ELTL artiklit 56 tuleb tõlgendada selliselt, et kui põhikohtuasjas otsust tegev kohus teeb ülaltoodud küsimustele antud vastuste põhjal kindlaks, et õigusnormid ja nende kohaldamine on ebaseaduslikud, peab ta samuti tuvastama, et ELTL artikliga 56 vastuolus olevatel liikmesriigi õigusnormidel põhinevad sanktsioonid on liidu õigusega vastuolus?

Eelotsusetaotlus, mille on esitanud Amtsgericht Aue, Stollbergi kohtumaja (Saksamaa) 10. jaanuaril 2017 – Thomas Hübner versus LVM Lebensversicherungs AG

(Kohtuasi C-11/17)

(2017/C 112/26)

Kohtumenetluse keel: saksa

Eelotsusetaotluse esitanud kohus

Amtsgericht Aue, Stollbergi kohtumaja

Põhikohtuasja pooled

Hageja: Thomas Hübner

Kostja: LVM Lebensversicherungs AG

Eelotsuse küsimused

1. Kas nõukogu 10. novembri 1992. aasta direktiivi 92/96/EMÜ II lisa punkti A [koostoimes] [direktiivi 90/619/EMÜ] ⁽¹⁾ artikli 15 lõike 1 kolmanda lõiguga tuleb tõlgendada nii, et tarbijal on taganemisõigus kogu selle aja vältel, mil ta teeb elu- või pensionikindlustuse sissemakseid, kui ta taganemisõigusest mitte teades, kuna elu- või pensionikindlustusettevõtja on teda puudulikult teavitanud, on teinud paljude aastate jooksul lepingu alusel sissemakseid?

2. Kas eespool nimetatud direktiiviga on kooskõlas riigisisised õigusnormid, mis hea usu põhimõttest tulenevalt peavad tarbija taganemisõigust lõppenuks, kuna kindlustusvõtja, kes ei olnud teadlik lepingust taganemise õigusest, tegi kuni taganemisõigusest teadasaamiseni regulaarselt lepingu alusel sissemaksid?

⁽¹⁾ Nõukogu 10. novembri 1992. aasta direktiiv 92/96/EMÜ otsese elukindlustustegevusega seotud õigusnormide kooskõlastamise kohta, millega muudetakse direktiive 79/267/EMÜ ja 90/619/EMÜ (kolmas elukindlustusdirektiiv), EÜT L 360, lk 1.

Eelotsusetaotlus, mille on esitanud Kammergericht Berlin (Saksamaa) 18. jaanuaril 2017 – Vincent Pierre Oberle

(Kohtuasi C-20/17)

(2017/C 112/27)

Kohtumenetluse keel: saksa

Eelotsusetaotluse esitanud kohus

Kammergericht Berlin

Põhikohtuasja pooled

Avaldaja ja määruskaebuse esitaja: Vincent Pierre Oberle

Eelotsuse küsimus

Kas Euroopa Parlamendi ja nõukogu 4. juuli 2012. aasta määruse (EL) nr 650/2012, mis käsitleb kohtualluvust, kohaldatavat õigust ning otsuste tunnustamist ja täitmist, ametlike dokumentide vastuvõtmist ja täitmist pärimisasjades ning Euroopa pärimistunnistuse loomist (edaspidi „määrus (EL) nr 650/2012“), ⁽¹⁾ artiklit 4 tuleb tõlgendada nii, et see sätestab rahvusvahelise erandliku kohtualluvuse ka liikmesriigi pärimistunnistuste – mida Euroopa pärimistunnistus ei asenda (vt määrus (EL) nr 650/2012 artikli 62 lõige 3) – väljaandmiseks liikmesriikides, mille tagajärjel on liikmesriigi seadusandja vastuvõetud sisuliselt erinevad õigusnormid, mis reguleerivad rahvusvahelist kohtualluvust liikmesriigi pärimistunnistuse väljaandmiseks, näiteks Saksamaal menetlust perekonnaasjades ja hagita menetlust käsitleva seaduse (Gesetz über das Verfahren in Familiensachen und in den Angelegenheiten der freiwilligen Gerichtsbarkeit (FamFG)) § 105, vastuolu tõttu liidu õiguse esimesega kehtetud?

⁽¹⁾ ELT L 201, lk 107.

Eelotsusetaotlus, mille on esitanud Nejvyšší soud České republiky (Tšehhi Vabariik) 18. jaanuaril 2017 – Catlin Europe SE versus O.K. Trans Praha spol. s.r.o.

(Kohtuasi C-21/17)

(2017/C 112/28)

Kohtumenetluse keel: tšehhi

Eelotsusetaotluse esitanud kohus

Nejvyšší soud České republiky

Põhikohtuasja pooled

Kassaator: Catlin Europe SE